

O chemare la separare

Arthur W. Pink

Predici și eseuri

O CHEMARE LA SEPARARE

Arthur W. Pink

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodușă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library. Pentru publicații cristocentrice, contactați Chapel Library la adresa 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaturi, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?” - (2Corinteni 6:14-18)

Acest pasaj biblic prezintă chemarea divină adresată celor care aparțin lui Hristos de a se separa de orice fel de asociere apropiată cu cei necredincioși. Ea interzice în mod explicit acestora să se asocieze cu cei neconvertiți. Interzice clar copiilor lui Dumnezeu să umble „braț la braț” cu cei lumești. Reprezintă o avertizare care se aplică la *orice* domeniu și orice clipă a vieților noastre, fie că este vorba de viața religioasă, de aspectele de familie sau de cele materiale. Și probabil că n-a existat niciodată o vreme în care să fie mai mari presiuni în acest sens asupra creștinilor ca acum. Vremurile în care trăim sunt marcate de acest duh al compromisului. Din toate părțile auzim de amestecuri nepotrivite, nesfinte, de alianțe neevlavioase și de juguri nepotrivite. Mulți preținși creștini par să încerce azi să vadă cât de aproape pot sta ei față de lume și în același timp să meargă totuși în Rai.

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși.” Aceasta este o chemare la o separare sfântă. În fiecare epocă a istoriei biblice a existat această poruncă a lui

Dumnezeu. Chemarea categorică făcută de Dumnezeu lui Avraam a fost următoarea, „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău” (Geneza 12:1). Tot așa a poruncit El lui Israel, „Să nu faceți ce se face în țara Egiptului unde ați locuit, și să nu faceți ce se face în țara Canaanului unde vă duc Eu: să nu vă luați după obiceiurile lor” (Levitic 18:3). Și apoi, „Să nu trăiți după obiceiurile neamurilor, pe care le voi izgoni dinaintea voastră” (Levitic 20:23). Tocmai datorită ignorării de către ei chiar a acestor interdicții, Israel a atras asupra sa muștrări și disciplinarea severă.

Începutul Noului Testament ne prezintă pe cel ce a mers înaintea Domnului Hristos, și ne arată că el s-a despărțit clar de sistemul iudaic organizat din vremea sa, îndemnând oamenii să fugă de mânia care vine. Mântuitorul a anunțat de asemenea că, „el își cheamă oile pe nume, și le scoate *afară* din staul” (Ioan 10:3). În Ziua Cincizecimii, cuvântul adresat oamenilor a fost următorul, „Mântuiți-vă *din mijlocul* acestui neam ticălos” (F.A. 2:40). Mai târziu, apostolul Pavel le scria creștinilor evrei, „Să ieșim dar *afară* din tabără la El, și să suferim ocara Lui” (Evrei 13:13). Chemarea lui Dumnezeu pentru poporul său aflat în Babilon este aceasta, „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18:4)

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși.” Acesta este cuvântul lui Dumnezeu adresat poporului Său de *astăzi*. Și nu este singurul loc unde este astfel exprimat. În Romani 16:17 stă scris, „Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii, pe care ați primit-o. *Depărtați-vă* de ei.” În 2 Timotei 2:20 citim, „Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară.” 2 Timotei 3:5 vorbește despre cei „având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea,” după care adaugă, „*Depărtează-te* de oamenii aceștia.” Și ce exprimare este cea din 2 Tesaloniceni 3:14, „Și dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnați-vi-l, și să n-aveți nici un fel de legături cu el, ca să-i fie rușine.” Cât de radicală este mustrarea din 1 Corintheni 5:11, „Ci v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați.”

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși.” Suntem avertizați cu toții că ignorarea acestei porunci – fiindcă este o poruncă – este responsabilă pentru starea jalnică la care creștinii ajung, atât individual, cât și ca biserică în general. Nu este de mirare că situația multor

biserici este atât de jalnică. Nu e de mirare că prezența la întâlnirile de rugăciune este atât de slabă iar creștinii care sunt înjugați la un jug nepotrivit nu au nici un fel de trageri de inimă pentru rugăciune. Neascultarea în această privință reprezintă un obstacol sigur pentru o devoțiune reală și din inimă față de Hristos. Nimeni nu poate fi un ucenic liber al Domnului Isus dacă el este în orice fel, „înjugat” alături de vrăjmașii Lui. Acea persoană poate fi una mântuită cu adevărat, dar mărturia vieții sale, a umblării sale, nu Îl va onora și glorifica pe Hristos.

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși.” Această poruncă se aplică în primul rând legăturilor noastre *religioase* sau din biserică. Dar cât de mulți creștini sunt membri în așa-zise „biserici,” în care ei *știu* că lucrurile sunt făcute în direct dezacord cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, fie prin ceea ce se predică de la amvon, fie prin atracțiile lumești folosite pentru a atrage pe cei necredincioși, prin metodele lumești folosite pentru finanțarea bisericii ori în primirea constantă ca membri a celor care nu dovedesc în nici un fel că au fost născuți din nou. Cei credincioși în Hristos, care rămân în astfel de „biserici” (?) de fapt Îl dezonorează pe Domnul lor. Dacă ei obiectează, spunând că: „Practic toate bisericile sunt la fel, și dacă ar fi să plecăm din biserică actuală, ce să facem? Trebuie să mergem undeva Duminică,” un astfel de limbaj

arată că ei pun *propriile* interese înaintea gloriei lui Hristos. Mai bine să stai acasă și să citești Cuvântul lui Dumnezeu, decât mergi la o părtășie pe care Cuvântul Lui o condamnă.

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși”. Acest lucru se aplică și la calitatea de membri în Societăți Secrete. Ceea ce îi unește pe astfel de oameni este un „jug”. Cei care aparțin unei „loje” sunt uniți printr-un jurământ solemn și printr-un legământ cu membrii acelei loje, pe care ei îi numesc „frați”. Mulți dintre colegii lor nu au nici o dovadă că sunt oameni născuți din nou. Ei ar putea să creadă într-o „Ființă Supremă,” dar ce dragoste au ei pentru Cuvântul lui Dumnezeu? Care este relația lor cu Fiul lui Dumnezeu? „Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiiți?” (Amos 3:3) Ar putea cei care datorează totul lui Hristos, atât pe această lume cât și în veșnicie, să aibă părtășie cu aceia care Îl urăsc și Îl resping pe Hristos? Oricare dintre cititorii creștini ai acestui eseu, și care sunt înjugați la un astfel de jug nepotrivit să se elibereze fără întârziere din el.

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși.” Acest lucru se aplică și la *căsătorie*. Nu există în această lume decât două familii: copiii lui Dumnezeu, și copiii diavolului (1 Ioan 3:10). Atunci dacă o fiică a lui Dumnezeu se căsătorește cu un fiu al diavolului, ea devine

o noră a Satanei! Dacă un fiu al lui Dumnezeu se căsătorește cu o fiică a Satanei, și el devine astfel un ginere al diavolului! Printr-un astfel de pas rușinos se creează o relație de rudenie între o persoană aparținând Celui Preaînalt și una aparținând veșnicului Său dușman. „Cuvinte dure!” Da, dar nu sunt atât de dure. Și, o, ce rezultate amare se culeg din astfel de semănat. În fiecare situație, cel care suferă este sărmanul creștin. Citiți istoriile inspirate ale lui Samson, Solomon și Ahab, și vedeți ce a rezultat din căsătoriile lor cu cei necredincioși. Este ca și cum un atlet și-ar fi legat de picior o greutate mare, și s-ar aștepta totuși să câștige cursa; tot așa este pentru un creștin să crească spiritual, câtă vreme el s-a căsătorit cu un necredincios. O, de câtă veghere în rugăciune este nevoie pentru a ne stăpâni sentimentele!

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși.” Acest lucru se aplică relațiilor noastre de afaceri în mod asemănător. Neascultarea în acest aspect a ruinat mărturiile multor creștini și i-a străpuns cu o mulțime de chinuri. Orice ai câștiga din această lume căutând prestigiul social și bogăția în felul ei nu va putea compensa pentru pierderea părtășiei cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Citiți Proverbe 1:10-14. Calea pe care ucenicul lui Hristos este chemat să meargă este o cale îngustă, și dacă el o părăsește pentru o cale mai largă, acest lucru va însemna disciplinare aspră pentru el, pierderi care îi vor frânge

inima, și poate chiar pierderea binecuvântării lui Hristos exprimată prin acel „Bine, rob bun și credincios” de la sfârșitul călătoriei către cer.

Noi suntem chemați să *urâm* până și „haina” – imaginea obiceiurilor și a modalităților de trai – mânjită de carne (Iuda 23), și să ne păstrăm pe noi înșine “nepătați de lume” (Iacov 1:27). Ce cuvânt de cercetare și trezire este cel din 2 Corinteni 7:1, „să ne curățim de *orice întinăciune* a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.” Dacă descoperim că vreo legătură sau ocupație pe care o avem poate să ne afecteze comuniunea cu Dumnezeu sau bucuria în lucrurile spirituale, atunci acel lucru trebuie abandonat imediat. Să luăm aminte la „lepra” de pe *haine* (Levitic 13:47). Orice lucru din obiceiurile sau căile mele care afectează părtășia fericită cu frații sau care îmi afectează abilitatea de a sluji lui Dumnezeu, trebuie judecat fără întârziere și eliminat – „ars” (Levitic 13:52). Trebuie evitat orice lucru prin care nu pot aduce glorie lui Dumnezeu.

„Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunecul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli?” Cât de expliciti și categorici sunt termenii folosiți aici! Nu există nici o scuză că

nu am înțelege cumva termenii acestei porunci și motivul pentru care ea este exprimată. „Părtășia, aducerea împreună, înțelegerea, legătura, împăcarea” sunt termeni atât de clari că n-au nevoie de nici o altă explicație. Creștinului îi sunt interzise în mod expres *orice* uniuni, alianțe, parteneriate sau legături cu cei necredincioși. Este imposibil să găsești în orice loc din Scriptură un limbaj mai clar decât avem aici, orice subiect ai analiza. „Neprihănire – fărădelege; lumină - întuneric; Hristos - Belial” – ce pot avea acestea în comun? Ce legături pot exista între acestea?

Contrastul în care sunt prezentați acești termeni este evident și ne conduce la cercetare de sine. „Neprihănirea” înseamnă să faci ce este bine; „fărădelegea” înseamnă să faci răul. Singurul standard fără greșală pentru facerea binelui este „Cuvântul neprihănirii” (Evrei 5:13, trad. lit. KJV). Numai prin acesta trebuie trăită viața creștinului. Dar cei din lume ignoră acest Cuvânt și îl iau în bătaie de joc. Așadar, ce „părtășie” poate fi între unul care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu și unul care nu ascultă de el? „Lumină” și „întuneric.” Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1:5) și sfinții Săi sunt „copii ai luminii” (Luca 16:8). Dar copiii celui rău sunt copii ai întunericului (Efeseni 5:8). Ce comuniune, deci, poate fi între membri unor familii atât de diferite? „Hristos” și „Belial” – ce înțelegere poate fi între acela care aparține lui Hristos, pentru care

El este totul, și acela care Îl disprețuiește și Îl respinge pe Hristos?

„Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” Ce binecuvântare este aceasta! În primul rând, ni se dă această poruncă, „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși”; apoi ni se prezintă motivul pentru aceasta, „Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege?”; și în al treilea rând, ni se arată binecuvântarea care vine din separare. Aceasta este o promisiune divină, și este uimitor să o observăm exprimată în 7 lucruri: 1) „Eu voi locui”, 2) „și voi umbla în mijlocul lor,” 3) „Eu voi fi Dumnezeul lor,” 4) „și ei vor fi poporul Meu,” 5) „vă voi primi,” 6) „Eu vă voi fi Tată,” 7) „și voi Îmi veți fi fii și fiice.”

Expresia „Voi locui” denotă părtășie; „și voi umbla în mijlocul lor” denotă comuniune; „Eu voi fi Dumnezeul lor” vorbește despre o relație. În primul rând în mijlocul lor, apoi pentru ei; și „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8:31). Expresia „Ei vor fi poporul Meu” arată apartenența, arată că El ne recunoaște ca fiind ai Lui. Expresia „vă voi primi” arată că suntem aduși în locul unde experimentăm în mod conștient apropierea de Dumnezeu. Expresia „Eu vă voi fi Tată” înseamnă „Mă voi descoperi față de voi în această calitate

de Tată, și vă voi umple inimile cu toată bucuria unei astfel de relații”. Iar expresia „și voi Îmi veți fi fii și fiice” are sensul că o astfel de separare sfântă față de lume vă va face să demonstrați că sunteți „fiii și fiicele” lui Dumnezeu. Comparați acest pasaj cu Matei 5:44.

„Zice Domnul Cel Atotputernic.” Acesta este singurul loc din toate cele 21 de epistole ale Noului Testament în care este prezentat acest titlul divin de „Cel Atotputernic”! Și pare că a fost inserat aici cu scopul de a sublinia suficiența Celui care este sprijinul nostru. După cum spune cineva, „Fiecare creștin să acționeze la porunca separării care ne este dată în 2 Corinteni 6:14-17, și el va descoperi căile sale împânzite de dificultăți și pline de împotrivire din partea tuturor, însă dacă el nu își ține privirile ațintite la Dumnezeu Cel Atotputernic care l-a chemat astfel să se separe de lume, cu siguranță va ajunge să experimenteze durere.” Dar să observăm că aceste promisiuni sunt *condiționate*, condiționate de ascultarea de porunca menționată mai sus. Totuși, dacă inima se va lăsa cucerită de această poruncă binecuvântată, atunci ascultarea de ea va fi ușoară și plăcută.